

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 141/2021-61

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu a zo sudcov Ladislava Duditša (sudca spravodajca) a Miroslava Duriša v konaní podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ]

[REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátkou JUDr. Henrietou Danišovou, Janka Alexyho 7, Bratislava, proti uzneseniu Okresnej prokuratúry Bratislava IV č. k. 1 Pn 207/20/1104-5 zo 16. júna 2020, uzneseniu Okresnej prokuratúry Bratislava IV č. k. 1 Pn 218/20/1104-8 z 25. júna 2020 a uzneseniu Okresnej prokuratúry Bratislava IV č. k. 1 Pn 210/20/1104-7 z 3. júla 2020 v spojení s uznesením vyšetrovateľa Okresného riaditeľstva Policajného zboru Bratislava IV ČVS: ORP-209/2-VYS-B4-2019 z 22. apríla 2020, uznesením vyšetrovateľa Okresného riaditeľstva Policajného zboru Bratislava IV ČVS: ORP-211/2-VYS-B4-2019 zo 6. mája 2020 a uznesením vyšetrovateľa Okresného riaditeľstva Policajného zboru Bratislava IV ČVS: ORP-210/2-VYS-B4-2019 z 24. apríla 2020 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 14. augusta 2020 domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 12 ods. 1, 2, 4, čl. 14 ods. 1, čl. 16 ods. 1, 2, čl. 19 ods. 1, 2, 3, čl. 21 ods. 1, čl. 22 ods. 1 za poslednou spojku a, čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj porušenia práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva podľa čl. 9 ods. 1 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady EÚ 2016/679 z 27. apríla 2016 o ochrane fyzických osôb pri spracúvaní osobných údajov a o voľnom pohybe takýchto údajov (ďalej len „nariadenie“) s poukazom na čl. 16 ods. 1 Zmluvy o fungovaní Európskej únie (ďalej len „zmluva“) uznesením Okresnej prokuratúry Bratislava IV (ďalej len „okresná prokuratúra“) č. k. 1 Pn 207/20/1104-5 zo 16. júna 2020, uznesením okresnej prokuratúry č. k. 1 Pn 218/20/1104-8 z 25. júna 2020 a uznesením okresnej prokuratúry č. k. 1 Pn 210/20/1104-7 z 3. júla 2020 v spojení s uznesením vyšetrovateľa Okresného riaditeľstva Policajného zboru Bratislava IV (ďalej aj „vyšetrovateľ“) ČVS: ORP-209/2-VYS-B4-2019 z 22. apríla 2020, uznesením vyšetrovateľa

ČVS: ORP-211/2-VYS-B4-2019 zo 6. mája 2020 a uznesením vyšetrovateľa ČVS: ORP-210/2-VYS-B4-2019 z 24. apríla 2020. Všetky napadnuté uznesenia vyšetrovateľa, ako aj uznesenia okresnej prokuratúry žiada zrušiť. Ďalej žiada vysloviť príkaz, aby okresná prokuratúra a Okresné riaditeľstvo Policajného zboru Bratislava IV v jej veci konali. Od okresnej prokuratúry sa sťažovateľka domáha priznania primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 15 000 000 eur.

2. Z obsahu podanej ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka 3. februára 2020 na Okresnom riaditeľstve Policajného zboru Bratislava IV doplnila trestné oznámenie o ďalšie skutočnosti, ktoré mali nasvedčovať spáchaniu pokračovacieho prečinu, resp. zločinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. a) a ods. 3 písm. a) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení účinnom v čase spáchania skutku (ďalej len „Trestný zákon“). O skutočnostiach uvádzaných v doplnení trestného oznámenia bolo rozhodnuté postupne uzneseniami vyšetrovateľa ČVS: ORP-209/2-VYS-B4-2019 z 22. apríla 2020, ČVS: ORP-210/2-VYS-B4-2019 z 24. apríla 2020 a ČVS: ORP-211/2-VYS-B4-2019 zo 6. mája 2020 tak, že príslušný vyšetrovateľ odmietol oznámenia podľa § 197 ods. 1 písm. d) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“). Proti uvedeným uzneseniam vyšetrovateľa podala sťažovateľka sťažnosti v zmysle § 185 ods. 1 a nasl. Trestného poriadku. Prokurátorka okresnej prokuratúry uzneseniami č. k. 1 Pn 207/20/1104-5 zo 16. júna 2020, č. k. 1 Pn 210/20/1104-7 z 3. júla 2020 a č. k. 1 Pn 218/20/1104-8 z 25. júna 2020 zamietla sťažovateľkou podané sťažnosti ako nedôvodné podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Sťažovateľka zároveň namietala aj zaujatosť príslušného vyšetrovateľa mjr. [REDACTED], ktorý uznesením ČVS: ORP-211/2-VYS-B4-2019 zo 6. mája 2020 nebol vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania.

3. Uvádzané rozhodnutia orgánov činných v trestnom konaní napadla sťažovateľka ústavnou sťažnosťou.

4. Podaním doručeným ústavnému súdu 25. augusta 2020 sťažovateľka doplnila ústavnú sťažnosť o informáciu, že „usvedčila“ príslušných vyšetrovateľov. Z obsahu nie je zrejmé, z akého konania, k podaniu nebolo pripojené ani žiadne rozhodnutie.

II.

Argumentácia sťažovateľky

5. Sťažovateľka v podanej ústavnej sťažnosti podrobne popisuje chronológiu dosiaľ podaných trestných oznámení týkajúcich sa podozrení zo spáchania trestných činov porušovania domovej slobody, ktoré vecne nesúvisia s trestnými vecami napádanými touto ústavnou sťažnosťou. Sťažovateľka spája všetky tieto trestné konania do jedného celku a opakovane spochybňuje postupy a rozhodnutia orgánov činných v trestnom konaní, ak nepostupovali pri vybavovaní jej trestných oznámení podľa jej predstáv. Ohradzuje sa proti nahliadnutiu príslušného vyšetrovateľa do súdneho spisu vedeného na Okresnom súde Bratislava IV pod sp. zn. 25 P 3/2019, ktorý obsahuje informácie o zdravotnom stave sťažovateľky, čo je v rozpore s ochranou osobných údajov týkajúcich sa jej zdravotného stavu. Takýto postup orgánov činných v trestnom konaní mal podľa názoru sťažovateľky zasiahnuť aj jej spoločenské postavenie. Uvádza, že ňou uvádzané skutkové okolnosti nasvedčujú spáchaniu trestného činu porušovania domovej slobody a ohovárania, ktoré sa nedejú náhodným spôsobom, ale ide o systematickú činnosť osôb, ktorá vykazuje znaky pokračujúceho trestného činu, z tohto dôvodu jej oznámenie nemalo byť vybavené viacerými uzneseniami

vyšetrovateľa, ale predmetné veci mali byť spojené na spoločné konanie. Namieta aj zaujatosť orgánov činných v trestnom konaní, ktoré sa jej opakovanými podnetmi nezaoberajú, resp. sa nimi nezaoberajú riadne.

6. Napadnuté uznesenia vyšetrovateľa, ako aj uznesenia okresnej prokuratúry považuje za zjavne neodôvodnené, arbitrárne a negatívne zasahujúce do práva sťažovateľky v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Rovnako rozhodnutím o nevyhlúčení namietaného vyšetrovateľa došlo podľa názoru sťažovateľky k zásahu do základného práva podľa čl. 48 ods. 1 ústavy.

7. Porušenie čl. 21 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 8 ods. 1 dohovoru a čl. 9 ods. 1 nariadenia odvádza sťažovateľka od nevyšetrenia pokračujúceho trestného činu porušovania domovej slobody.

8. Priznanie primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 15 000 000 eur sťažovateľka odôvodňuje neoprávnenými zásahmi do jej osobnostných práv, ktoré sa dejú systematicky a ktorými sa príslušné orgány činné v trestnom konaní odmietli zaoberať.

9. Ústavná sťažnosť sťažovateľky je po formálnej stránke značne obsiahla, pričom obsahuje odseky, ktoré sa na viacerých miestach opakujú bez zjavnej súvislosti s ostatným textom podanej ústavnej sťažnosti.

10. V súhrne je však možné identifikovať predmet konania pred ústavným súdom, ktorým je nesúhlas sťažovateľky s postupom orgánov činných v trestnom konaní pri vybavovaní ňou podaného trestného oznámenia o skutočnostiach, ktoré majú nasvedčovať spáchaniu trestného činu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona v znení účinnom v čase spáchania skutku.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

11. Podstatou námietok sťažovateľky je jej nesúhlas s postupom orgánov činných v trestnom konaní pri vybavovaní ňou podaného trestného oznámenia o skutočnostiach, ktoré majú nasvedčovať spáchaniu pokračovacieho trestného činu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona v znení účinnom v čase spáchania skutku, a zároveň považuje uznesenia prokurátorky okresnej prokuratúry č. k. 1 Pn 207/20/1104-5 zo 16. júna 2020, č. k. 1 Pn 210/20/1104-7 z 3. júla 2020 a č. k. 1 Pn 218/20/1104-8 z 25. júna 2020 v spojení s uzneseniami vyšetrovateľa ČVS: ORP-209/2-VYS-B4-2019 z 22. apríla 2020, ČVS: ORP-211/2-VYS-B4-2019 zo 6. mája 2020 a ČVS: ORP-210/2-VYS-B4-2019 z 24. apríla 2020 za nezákonné, arbitrárne, všeobecné, účelové, nespĺňajúce požiadavky kladené v zmysle čl. 6 ods. 1 dohovoru a judikatúry na spravodlivé trestné konanie, namieta aj porušenie základného práva na súkromie a práva na ochranu osobných údajov týkajúcich sa zdravotného stavu sťažovateľky. K namietanému porušeniu čl. 48 ods. 1 ústavy ústavný súd uvádza, že vyslovenia porušenia tohto základného práva sa sťažovateľka v petite podanej ústavnej sťažnosti nedomáha, preto sa týmto porušením ústavný súd ďalej nezaoberal.

III.1. K namietanému porušeniu sťažovateľkou označených základných práv uzneseniami vyšetrovateľa:

12. Sťažovateľka v podanej ústavnej sťažnosti namieta uznesenia vyšetrovateľa ČVS: ORP-209/2-VYS-B4-2019 z 22. apríla 2020, ČVS: ORP-211/2-VYS-B4-2019 zo 6. mája 2020 a ČVS: ORP-

210/2-VYS-B4-2019 z 24. apríla 2020, ktorými postupom podľa § 197 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku bolo ňou podané doplnenie trestného oznámenia odmietnuté a ktoré napadla sťažnosťami podľa § 185 ods. 1 a nasl. Trestného poriadku. Napadnuté uznesenia policajta sťažovateľka žiada zrušiť a vec vrátiť Okresnému riaditeľstvu Policajného zboru Bratislava IV na ďalšie konanie.

13. O sťažnosti proti uzneseniu vyšetrovateľa ČVS: ORP-209/2-VYS-B4-2019 z 22. apríla 2020 rozhodla prokurátorka okresnej prokuratúry uznesením č. k. 1 Pn 207/20/1104-5 zo 16. júna 2020.

14. Sťažnosť sťažovateľky proti uzneseniu vyšetrovateľa ČVS: ORP-210/2-VYS-B4-2019 z 24. apríla 2020 bola vybavená uznesením okresnej prokuratúry č. k. 1 Pn 210/20/1104-7 z 3. júla 2020.

15. Napokon o sťažnosti proti uzneseniu vyšetrovateľa ČVS: ORP-211/2-VYS-B4-2019 zo 6. mája 2020 rozhodla okresná prokuratúra uznesením č. k. 1 Pn 218/20/1104-8 z 25. júna 2020.

16. Vo výrokoch uznesení okresnej prokuratúry došlo zhodne k zamietnutiu sťažností podaných sťažovateľkou podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku pre ich nedôvodnosť.

17. Pre rozhodnutie ústavného súdu v časti smerujúcej proti uzneseniam vyšetrovateľa je teda podstatné, že existoval iný orgán verejnej moci, ktorý vec preskúmal a rozhodol. To vylučuje právomoc ústavného súdu na prieskum ústavnou sťažnosťou napadnutých uznesení vyšetrovateľa. Na prerokovanie tejto časti ústavnej sťažnosti nemá ústavný súd právomoc, preto ju bolo potrebné v tejto časti odmietnuť pre nedostatok právomoci podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

III.2. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy uzneseniami okresnej prokuratúry:

18. Pred pristúpením k preskúmaniu obsahu napadnutých uznesení okresnej prokuratúry ústavný súd konštatuje, že z formálneho, ako aj obsahového hľadiska je ústavná sťažnosť spísaná kvalifikovaným právnym zástupcom – advokátom nesúrodá, nejasná, obsahujúca opakujúce sa state, ktoré nesúvisia s ďalším textom a ani so samotným predmetom podanej ústavnej sťažnosti.

19. Okrem opísania skutkových okolností musí odôvodnenie sťažnosti obsahovať najmä právne argumenty a právne posúdenie predloženého sporu, a to tak, aby konkrétnym vecným okolnostiam bolo adresne priraditeľné porušenie niektorého zo sťažovateľom označených práv. Inými slovami, vznesenie relevantných námietok zo strany sťažovateľa musí spočívať v uvedení skutočností svedčiacich o porušení jeho konkrétne označených základných práv alebo slobôd rozhodnutím, opatrením, procesným postupom, prípadne inou aktivitou alebo nečinnosťou konkrétneho orgánu verejnej moci. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na svoju stabilnú judikatúru, podľa ktorej absencia zmysluplného, ústavnoprávne relevantného odôvodnenia ako východiskového rámca ústavnej sťažnosti spôsobuje nedostatok zákonom ustanovenej náležitosti podľa § 43 ods. 1 v spojení s § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde a je dôvodom na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku náležitostí ustanovených zákonom (IV. ÚS 124/08, III. ÚS 26/2012, III. ÚS 241/2013, I. ÚS 225/2016, III. ÚS 313/2016, I. ÚS 291/2017, III. ÚS 570/2017, IV. ÚS 91/2018, IV. ÚS 343/2020, IV. ÚS 572/2020).

20. Vo vzťahu k označenému čl. 46 ods. 1 ústavy ústavný súd v prvom rade pripomína svoju ustálenú judikatúru, v zmysle ktorej právo fyzickej osoby na začatie trestného konania proti

označenej osobe na základe podaného trestného oznámenia nepatrí medzi základné práva a slobody podľa druhej hlavy ústavy a ani ho nemožno odvodiť z niektorého zo základných práv alebo slobôd (II. ÚS 42/00). Ústavný súd taktiež vyslovil, že súčasťou práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je ani oprávnenie „každého“, aby na základe jeho návrhu (podnetu) bol orgán prokuratúry povinný podať obžalobu proti označeným osobám. Takéto základné právo „každého“ nie je upravené ani v ústave, ani v Trestnom poriadku, prípadne v zákone o prokuratúre (I. ÚS 64/96, II. ÚS 42/00).

21. Podľa ústavného súdu by o porušení základného práva na inú právnu ochranu bolo možné uvažovať len v prípade, ak by orgány činné v trestnom konaní nevenovali trestnému oznámeniu sťažovateľky pozornosť, ktorú vyžaduje zákon (I. ÚS 456/2020).

22. Opierajúc sa o uvedené východiská, ústavný súd pristúpil aj napriek formálnym nedostatkom k posúdeniu opodstatnenosti ústavnej sťažnosti sťažovateľky v časti namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, a to s ohľadom na sťažovateľkou tvrdený nedostatok odôvodnenia a arbitrárnosť napadnutých uznesení okresnej prokuratúry.

23. V uznesení okresnej prokuratúry č. k. 1 Pn 207/20/1104-5 zo 16. júna 2020 bola predmetom prieskumu zákonnosť uznesenia vyšetrovateľa o odmietnutí veci podľa § 197 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku, keďže nebol daný dôvod na začatie trestného stíhania alebo na postup podľa § 197 ods. 2 Trestného poriadku.

24. Sťažovateľka sa podaným oznámením domáhala prieskumu skutkových okolností spočívajúcich v konaní neznámeho páchatel'a, ktorý mal z bytu sťažovateľky vziať jej čierny kabát, ktorý sa neskôr vrátil do jej dispozície. Vzhľadom na to, že v byte neboli žiadne stopy nasvedčujúce vlámaniu, ako aj s prihliadnutím na nález strateného kabáta bol urobený záver, že ide skôr o omyl, resp. nedorozumenie. K námietke na spojenie vecí, ktorej nebolo vyhovené, okresná prokuratúra uviedla, že nedošlo k identifikácii konkrétnej osoby, ktorá sa mala dopustiť údajného protiprávneho konania, preto spojenie vecí nebolo procesne možné. K nahliadnutiu do súdneho spisu sp. zn. 25 Ps 3/2019 vedeného na Okresnom súde Bratislava IV bolo uvedené, že s súvislosti s výkonom verejnej moci je vyšetrovateľ Policajného zboru oprávnený zadovážovať osobné údaje týkajúce sa sťažovateľky s poukazom na čl. 6 ods. 1 písm. e) nariadenia.

25. Uznesením okresnej prokuratúry č. k. 1 Pn 210/20/1104-7 z 3. júla 2020 rovnako nebola zistená nezákonnosť namietaného uznesenia vyšetrovateľa, keďže zo zabezpečených dôkazov ani zo sťažnosti podanej proti uzneseniu vyšetrovateľa nevyplývali také skutočnosti, ktoré by odôvodnili začatie trestného stíhania a vznesenie obvinenia konkrétnej osobe. Skutok oznámený sťažovateľkou spočíval v odcudzení dvoch kľúčov od bezpečnostných schránok nachádzajúcich sa v [REDAKOVANÉ] Z dôvodu, že sťažovateľka neuviedla iné okolnosti, nebolo možné ustáliť, že skutok sa vôbec stal. O námietke k spojeniu vecí, ako aj o namietanom neoprávnenom nahliadnutí do súdneho spisu sp. zn. 25 Ps 3/2019 vedeného na Okresnom súde Bratislava IV okresná prokuratúra rozhodla rovnakým spôsobom ako v prípade uznesenia č. k. 1 Pn 207/20/1104-5 zo 16. júna 2020 (bod 24 tohto uznesenia).

26. Z v poradí tretieho namietaného uznesenia okresnej prokuratúry č. k. 1 Pn 218/20/1104-8 z 25. júna 2020, ktorým bola konštatovaná zákonnosť napadnutého uznesenia vyšetrovateľa, vyplývalo, že sťažovateľka oznámila spáchanie trestného činu spočívajúceho po skutkovej stránke vo výmene tonerovej kazety tlačiarne za novú bez odstránenia zabezpečovacieho ochranného pásu, pričom pôvodná bola sťažovateľke odcudzená z jej bytu. Z informácií poskytnutých sťažovateľkou

nebolo možné ustáliť, že skutok sa naozaj stal. K opakovanej námietke sťažovateľky k spojeniu vecí, ako aj k neoprávnenému nahliadnutiu do súdneho spisu sp. zn. 25 Ps 3/2019 vedeného na Okresnom súde Bratislava IV okresná prokuratúra zaujala rovnaký postoj ako v prípade uznesenia č. k. 1 Pn 207/20/1104-5 zo 16. júna 2020 (bod 24 tohto uznesenia).

27. Ústavný súd už konštatoval, že skutok (alebo určitý dej, ktorý sa odohral) sa nestáva trestným činom len preto, lebo ho za trestný čin označí oznamovateľ, čo platí v skutkovej aj právnej (kvalifikačnej) rovine. Samotné posúdenie, či je dôvodné podozrenie zo spáchaní skutku ako trestného činu, resp. z jeho spáchania konkrétnou osobou, je plne v kompetencii orgánov činných v trestnom konaní, resp. vo vzťahu k uznaniu viny a uloženiu trestu v kompetencii súdu. Každý má síce zákonný nárok na to, aby sa jeho podaniami, návrhmi a sťažnosťami kompetentné orgány dostatočne efektívnym spôsobom zaoberali a aby ich vybavili, avšak nikto nemá nárok na to, aby výsledok tohto vybavenia zodpovedal jeho predstave (III. ÚS 173/2018, IV. ÚS 463/2020). V konkrétnom prípade nemožno považovať závery dotknutých orgánov už *prima facie* za neodôvodnené, resp. arbitrárne a ústavne neudržateľné.

28. Vzhľadom na uvedené ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde pre zjavnú neopodstatnenosť.

III.3. K namietanému porušeniu čl. 6 ods. 1 dohovoru uzneseniami okresnej prokuratúry:

29. Z čl. 6 ods. 1 dohovoru (pokiaľ je jeho aplikovateľnosť založená na trestnom oznámení proti tretej osobe) nevyplýva právo na začatie a vedenie trestného stíhania proti tretej osobe alebo právo na jej odsúdenie v trestnom konaní [porov. Dziedzic v. Poľsko, č. 50428/99, rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) z 25. 11. 2003, bod 6; Helmers v. Švédsko, č. 11826/85, rozsudok ESLP z 29. 10. 1991, bod 29; Kusmierek v. Poľsko, č. 10675/02, rozsudok ESLP z 21. 9. 2004, bod 48, tiež II. ÚS 42/00, II. ÚS 238/02, III. ÚS 198/03, II. ÚS 28/06, III. ÚS 38/05, III. ÚS 278/06, II. ÚS 88/99, IV. ÚS 423/09, II. ÚS 738/2016]. V prípade namietaného porušenia čl. 6 ods. 1 dohovoru, teda pri namietaní porušenia práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd poukazuje na okolnosť, že tento článok sa týka iba rozhodnutí súdov rozhodujúcich o právach občianskej povahy alebo o opodstatnenosti trestného obvinenia osoby, ktorá je účastníkom konania pred súdom (III. ÚS 206/06, III. ÚS 2/09, II. ÚS 494/2014, IV. ÚS 132/2020, IV. ÚS 463/2020).

30. Vzhľadom na uvedené ústavný súd ústavnú sťažnosť v tejto jej časti odmieta podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavej neopodstatnenosti, pričom aj v tejto časti je potrebné zdôrazniť, že ústavnoprávna argumentácia sťažovateľky formulovaná advokátom nezodpovedá podmienkam kladeným na vecné odôvodnenie ústavnej sťažnosti.

III.4. K namietanému porušeniu čl. 12 ods.1, 2 a 4 ústavy, čl. 14 ods. 1 ústavy, čl. 16 ods. 1 a 2 ústavy, čl. 19 ods. 1, 2 a 3 ústavy, čl. 21 ods. 1 ústavy, čl. 22 ods. 1 ústavy, čl. 8 ods. 1 dohovoru, čl. 9 ods. 1 nariadenia a čl. 16 ods. 1 zmluvy uzneseniami okresnej prokuratúry:

31. V tejto súvislosti sťažovateľka namieta, že riadnym nevyšetrením ňou uvádzaných skutočností došlo k zásahu do jej základného práva na ochranu súkromia, resp. súkromného života a do jej základného práva na ochranu obydlia. Tvrdeným neoprávneným nahliadnutím do súdneho spisu vedeného na Okresnom súde Bratislava IV malo dôjsť k porušeniu zásad ochrany osobných údajov týkajúcich sa zdravotného stavu sťažovateľky. Na podporu svojich tvrdení sťažovateľka neuvádza

žiadne relevantné právne argumenty, ktoré by ústavný súd mohol posudzovať. Iba nesúhlas, resp. tvrdenie polemizujúce so závermi dotknutých orgánov nemožno akceptovať ako relevantnú ústavnoprávnu argumentáciu.

32. V súvislosti s uvedenými nedostatkami a ich rozsahom ústavný súd pripomína, že ich nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na taký postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom a publikovaná judikatúra, z ktorej jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok náležitostí podaní účastníkov konania (IV. ÚS 77/08, III. ÚS 357/2010, I. ÚS 547/2016, I. ÚS 432/2016). Vzhľadom na to, že nesplnenie zákonom ustanovených náležitostí sa netýkalo len formálnych náležitostí ústavnej sťažnosti, ale jej esenciálnych obsahových náležitostí (ústavnoprávna nedostatočnosť odôvodnenia ústavnej sťažnosti), ústavný súd sťažovateľku nevyzýval na odstránenie nedostatkov ústavnej sťažnosti (II. ÚS 58/2019, I. ÚS 346/2019, I. ÚS 351/2019). Taký postup (vo vzťahu k zákonným náležitostiam návrhu) nie je možný najmä po uplynutí zákonnej lehoty na podanie ústavnej sťažnosti.

33. Povinnosti advokáta vyplývajúce zo zákona o ústavnom súde a zo zákona o advokácii vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je advokát povinný vykonávať tak, aby boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady. Osobitne to platí pre všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom (II. ÚS 117/05, III. ÚS 236/07, III. ÚS 334/09). Nemožno v tomto smere urobiť iný záver ani v prípade vlastných predstáv klienta o podobe návrhu a spôsobe argumentácie.

34. Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov advokát je povinný dôsledne využívať všetky právne prostriedky, a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady.

35. Vzhľadom na uvedené ústavný súd ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku náležitostí ustanovených zákonom.

36. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku sa už ústavný súd ďalšími návrhmi sťažovateľky v petite ústavnej sťažnosti nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. marca 2021

Libor DUEA
predseda senátu